

zmaj rešen izmed rogovilaste hrastovine! in pa kako je bil sirotej razpraskan in ranjen! A nesreča modri; takoj se odstranijo od drevja in se pomaknejo na prosto planjavo. Pogumni Tinče poskusi na novo svojo umetnijo; a kaj pomaga, ko pa pride takoj zopet nova nesreča, in sicer dokaj hujša memo prve.

Sem od vasi namreč je prikorakal Logarjev lovec in pred njim tolpa psov. In ko zagledajo izpočiti in razposajeni psi od tál se vzdigajočega zmaja, takoj se spustijo za njim in drug pred drugim se zaganjajo, rohnijo in lajajo. Nekaj časa se Tinček vojskuje, a dobro vedoč, da razdraženim psom ni zaupati, jim žalosten v milost in nemilost prepusti prelepega zmaja ter jokaje gleda od strani, kako je v kratkem času razdejano delo štirinajstdnevnega truda. Letos toraj ne bode »veličastne« predstave! Še dobro, da se je izvršilo vse tako skrivaj. Ko bi le še lovec hotel molčati! Pa menda do tajnosti Tinčku samemu ni toliko; sicer bi bil zamolčal tudi meni ta ponesrečeni poskus. Tudi poguma mu ni vzela nesreča. Obratno; sedaj pravi, da bode nalašč naredil še večjega zmaja in ga o prvi ugodni priliki izpustil raz ljubljanski grad, da bode ponosno krožil nad mestom. Če se mu posreči »podjetje«, vam sporočim; če ne, pa ne.

Jesensko solnce.

Kako je tiho vse okrog,
Življenja nima dol in log;
Utrujeno z neba višine
Nas gleda solnce na nižine.

Umira že mu topli žar,
Slaboten je neba vladar;
A vendar vse še moč je zbralo,
Jo v bojah dičnih k nam poslalo.

In solnce meni zdi se to
Umirajočega oko,
Ki še poslednjič se razvname,
Okrožje srka v sé — objame.

Le glej na zemljo, solnce ti,
Jesenske te poglej dari;
Moč zime kmalu bo pri kraji,
V pomladnem nas pozdraviš raji.

Andr. Rapč.

Naši vzorniki v zgodovini.

6. Makabejski bratje in njih mati.

Go junaško družino že poznate iz svetopisemske zgodovine. Zato vam je ne bom obširno opisoval in ponavljal že znanih rečij; marveč le opozoriti vas hočem na nekatere vrline, katerih morebiti še niste sami tako premislili in spoznali.

Skoro neki svet strah prešine naše srce, ko se v mislih oziramo na to sveto družino. Sedem junaških sinov šteje; očeta ni več, pač pa jih ganljivo skrbno nadzoruje sveta mati. O očetu nam sv. pismo sicer ne pové ničesar; a lahko si mislimo, da je moral biti izvrsten mož, ki je vzgojil tako vrle